

CJ Lyons

ZWARTE SCHAPEN

Ze heeft hulp nodig. Nu meteen...

ISBN 978-90-225-7057-9
ISBN 978-94-023-0451-0 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Black Sheep*
Vertaling: Marjolein van Velzen
Omslagontwerp: www.nickcastledesign.com
Omslagbeeld: Arcangel
Bewerking Nederlands omslag: Wil Immink Design
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2013 CJ Lyons
All rights reserved.
Published in agreement with the author, c/o Baror International, Inc., Armonk,
New York, USA
© 2016 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

‘Laat je wapen vallen!’ brulde Caitlyn Tierney tegen de FBI-agent.

Aarzelend en met bevende kin bleef de agent staan, aarzelend over wat ze nu moest. Geen makkelijke keuze, want Caitlyn hield de mannelijke partner van de agent als schild tegen haar borst geklemd. Nu greep ze zijn wapen en maakte gebruik van het feit dat hij langer was dan zijzelf. De vrouwelijke agent zag niets van de een meter achtenzestig die Caitlyn uitmaakte, behalve de hand waarmee Caitlyn het wapen van de mannelijke collega tegen diens hoofd gedrukt hield.

De vrouwelijke agent hield haar wapen strak gericht op haar partner en op Caitlyn achter hem. Niet dat dat veel uithaalde, maar het was de voorgeschreven procedure.

Caitlyn zette zich schrap tegen de langere man. Hij rook muntfris, alsof hij kauwgum in zijn mond had of mondwater had gebruikt voordat hij achter zijn partner aan dit groezelige flatje was binnengegaan. Er druppelde zweet uit zijn haar, dat achter in zijn kraag bleef paretelen. Zijn haar was pas geknipt, en zijn huid vertoonde nog kleine scheerwondjes.

Ze keek om zich heen. Hij was haar enige dekking. Er stonden nauwelijks meubels in het flatje, alleen een doorgezakte bank met tweedbekleding tegen de achtermuur, en een salontafeltje van goedkope planken. Caitlyn stond met haar rug tegen de muur, en haar enige uitweg was de deur rechts naast de vrouwelijke agent tegenover haar.

‘Laten we even praten,’ zei de vrouwelijke agent met trillende stem, maar met het wapen nog steeds strak op de man gericht. ‘Laat mijn collega gaan, dan praten we.’

‘Hou je bek of hij gaat eraan!’ reageerde Caitlyn, en daarmee ontnam ze de agent haar sterkste wapen: haar gezag. Het is moeilijk onderhandelen of

intimideren wanneer je geen woord kunt uitbrengen. ‘Laat je wapen vallen. Nul!’

Maak een keuze, doe iets, dacht Caitlyn. De ventilator aan het plafond wickte traag rond zonder dat zijn lusteloze cirkels veel lucht verplaatsten. Het rook er naar schimmel en zweet, naar ramen die nooit opengingen en hoogpolig tapijt dat al lang niet meer in was, en naar vele mensen die in de loop van vele jaren vele foute beslissingen hadden genomen. De FBI-agent was er gewoon een in een lange rij, zoals ze daar in het valse licht van een zestig-wattpeertje stond met een hoofd vol haperende keuzemogelijkheden.

Anders moet ik het doen. Kies iets. Wat dan ook.

De agent maakte geen keuze. Ze liet haar wapen een eindje zakken, en bracht het even later besluiteloos weer omhoog.

Caitlyn schoot haar in het voorhoofd, gevolgd door een dubbel schot in de borst.

Daarna tikte ze met de loop van haar wapen tegen de slaap van de mannelijke agent. ‘*Beng. Dood.*’

‘Tierney!’ Vanaf zijn observatieplek brulde de scenarioleider haar naam. ‘Waar ben je mee bezig?’

Ik probeer ze te leren overleven in de buitenwereld, dacht Caitlyn. Ooit had zij in net zo’n positie verkeerd als deze agenten in opleiding: gedwongen te kiezen tussen de voorschriften in het boekje, of gokken op haar instinct.

Zes maanden geleden, toen er een pistool op haar eigen hoofd was gericht en een ander op haar partner, had Caitlyn haar wapen laten vallen. Anders was ze zelf dood geweest, en vijfhonderd onschuldige burgers met haar. Maar dat had ze heel bewust gedaan, in de wetenschap dat de Glock niet haar enige wapen was, en ook niet haar beste.

Zo moesten die agenten in opleiding ook leren denken. Ooit kon dat hun redding zijn.

De scenarioleider, Mike LaSovage, lid van het gijzelingsteam van de FBI, kwam op haar afgelopen en richtte zijn klembord alsof het een wapen was. ‘*Special agent Tierney, kan ik u even spreken?*’

Caitlyn zette haar helm af en wreef over haar rechterslaap. Haar korte rode haar zat op haar hoofd geplakt waardoor haar litteken was gaan jeuken. Ze keek naar de vrouwelijke agent die ze neergeschoten had. Die stond

met een trillende hand naar haar vizier te tasten. Haar vingers kleurden felgroen, de kleur van Caitlyns Simuniton.

‘Ze had iets moeten doen,’ mompelde Caitlyn, terwijl ze haar eigen zweethanden afveegde aan haar zwarte cargobroek. Simulatie of niet, het scenario was griezelig levensecht geweest. Het had haar niet alleen een stoot adrenaline bezorgd, maar ook een reeks herinneringen bovengehaald.

‘Deze oefening houden we om agenten in opleiding een kans te geven de juiste procedure te volgen bij arrestaties, niet om ze te betrekken in gijzelingsituaties.’ LaSovage keerde de jonge agenten zijn rug toe: de koters mochten niet zien dat papa en mama ruzie hadden. Daar zou de FBI boven moeten staan. Hou je aan de bijbel – een tien centimeter dikke map vol regels, voorschriften en standaardprocedures –, dan kon je ’s avonds veilig naar huis. Dat was de lering die de nieuwe generatie uit deze lessen moest trekken.

Sommigen van hen waren niet veel jonger dan Caitlyn, maar leken echt nog kinderen. Geen idee wat de buitenwereld voor hen in petto had. Beslissingen nemen in een fractie van een seconde, schoten gelost die nooit meer ongedaan gemaakt konden worden, doden gevallen door jouw toedoen, of juist doordat je niet had ingegrepen.

‘Je zag hoe ze binnenkwamen,’ pleitte Caitlyn. Met een gevoel alsof ze ouder was dan haar vijfendertig jaar keek ze naar de bedrukte gezichten van de jonge agenten. Zelf droeg ze al negen jaar een geladen wapen, was twee keer bijna dood geweest, had een man gedood in een handgemeen en had gezien hoe iemand die haar lief was zijn leven gaf om het hare te redden. Dat waren evenzovele littekens op haar lichaam en ziel. Ze kon zich niet herinneren ooit zo jong geweest te zijn als deze nieuwe agentjes. ‘Hij volgde haar voorbeeld, en daarmee was hij meer bezig dan met het gevaar dat ik vormde. Hij stond met zijn wapenkant compleet open naar me toe. Dat kon ik toch niet zomaar laten gebeuren? Dat zou een echte verdachte ook niet gedaan hebben.’

LaSovage keek over zijn schouder naar de twee dode agenten, die op gedempte toon stonden te praten; hopelijk over de fouten die ze gemaakt hadden. ‘Ze kwamen niet netjes binnen. Maar dit is hun eerste oefening, afgezien van de videotraining. Hun eerste échte scenario. Je hoefde het niet zo op de spits te drijven.’

‘Ik wil anders wedden dat ze die fouten niet nog eens maken.’

Met een grimas op zijn gezicht stemde hij in. ‘Misschien niet. Maar zullen we verder volgens het boekje werken?’

Caitlyn was nooit erg goed geweest in werken volgens het boekje. Alleen: vroeger kon ze zich door van alles heen bluffen, doen alsof ze zich aan alle regels en voorschriften hield. Maar na acuut hersenletsel en een levensreddende operatie was ze een tijd uit de running geweest, en toen ze terugkwam was het afgelopen met doen alsof. Daarom had de leiding haar op een zacht pitje gezet met een tijdelijke aanstelling hier op de academie in Quantico.

‘Gaat het?’ vroeg LaSovage. Hij probeerde niet te kijken naar haar haar, dat na de operatie nog niet aangegroeid was. ‘Het zal best zwaar zijn, na je...’

‘Niks aan de hand.’ Hoe vaak moest ze dat wel niet zeggen? Of doen alsof ze het niet merkte als ze in de wandelgangen van het academiegebouw werd aangestaard.

Zes maanden geleden had ze maar al te graag een positie aangenomen als vaste docent – ze hield van lesgeven en stelde haar studenten graag op de proef. Maar op deze manier, met een tijdelijke aanstelling, pal onder de neus van de bazen zodat die in de gaten konden houden of ze geen pr-risico vormde? Plotseling voelde haar kantoortje in Jefferson Hall aan als een benauwde gevangenis.

Haar laatste onderzoek had haar een reprimande opgeleverd van de afdeling Professionele Aansprakelijkheid, evenals een officiële, zij het onwillekeurige, aanbeveling; ze was corruptie op het spoor gekomen binnen de hogere echelons van de FBI, bij de marshalls en zelfs bij het heilige der heiligen, het nationaal laboratorium van de FBI.

Er was haar een riante arbeidsongeschiktheidsregeling aangeboden; de bazen hadden liever gezien dat ze dat aanbod had aangenomen en met stille trom vertrokken was, maar Caitlyn was niet van plan zich zomaar te laten wegsturen. En aangezien ze op de hoogte was van een paar bijzonder akelige misstanden bij de FBI konden ze haar niet ontslaan: ook dat kon een smet op het FBI-blazoen opleveren.

En dus ging het momenteel nergens naartoe met Caitlyn en haar carrière.

‘Zeker weten?’ hield LaSovage aan. ‘We kunnen een biertje pakken als we hier klaar zijn. Als je erover wilt praten.’

Zijn blik ging naar het bovenste deel van het litteken dat verticaal over haar borst liep, zichtbaar boven het kogelwerende vest. De rest van dat litteken vormde de letter κ, met de dwarsbalken onder en boven haar linkerborst. Door haar lichte huid viel het litteken extra op. Na zes maanden was het nog steeds rood, en ze probeerde het niet langer te verbergen onder coltruien. Net als haar houding hoorde het nu bij haar.

LaSovages bezorgdheid kwam oprechter over dan de morbide nieuwsgierigheid van de meeste collega's. LaSovage maakte al vier jaar deel uit van het FBI-gijzelingsteam – het veelgeprezen equivalent van een bijzonder arrestatieteam bij de politie – maar bijzonder genoeg had hij nog nooit iemand hoeven doodschieten.

Het gebeurde niet vaak dat FBI-agenten hun wapen moesten trekken, behalve op de schietbaan. En daardoor was Caitlyn een onmiskenbare uitzondering: zo jong nog, en toch al tweemaal bijna een gewelddadige dood gestorven en een tegenstander met de hand om het leven gebracht. Ze hoorde het gefluister: *Had ze onnodig risico genomen? Had ze een stommitieit begaan? Of was het gewoon pech?*

Helaas had ze daar zelf geen antwoord op. 'Bedankt, maar ik moet vanavond al ergens heen,' zei ze tegen LaSovage. 'Volgende keer misschien.'

Hij knikte met een aarzelende glimlach, alsof hij zich afvroeg of ze hem in bescherming nam of zichzelf, en draaide zich toen om naar de volgende groep.

Ze doorliepen de resterende lessen van die dag, en daarna ging Caitlyn terug naar haar kantoor in Jefferson Hall om haar laptop en autosleutels te pakken. Tot haar verbazing verscheen de vrouwelijke agent in opleiding van die middag op haar drempel, nu gekleed in de voorgeschreven kaki broek met een blauw poloshirt.

'Wat had ú dan gedaan?' stamelde de jonge vrouw, zonder ook maar een moment stil te staan bij het strenge protocol voor de interactie tussen agenten in opleiding en hun instructeurs. 'Mevrouw,' voegde ze er even later aan toe.

'Hoe heet je?' Caitlyn ging achter haar bureau zitten, maar liet de bezoeker staan. Dit was een nieuwe groep; ze hadden nog geen les gehad van haar, en Caitlyn kende het stel dus niet persoonlijk. Ze had alleen de crimineel gespeeld bij de scenario's van vandaag om te helpen bij de examens.

'Garman, mevrouw. Mary Agnes Garman.'

Mary Agnes? Dat klonk als een naam voor een non. Ze was maar een jaar of twee jonger dan Caitlyn en zag er fit uit, zij het niet zo atletisch als de kandidaten die uit het leger of bij de politie vandaan kwamen. Haar zandloperfiguur paste niet bij haar naam. Hoewel, wie wist hoe nonnen eruitzien onder hun habijt?

Caitlyn vulde haar hoofd met het beeld van een moeder-overste die een kompas in de hand hield – een geheugentechniek die ze zich had aangeleerd na haar hersenletsel. Sinds dat trauma had ze moeite met het onthouden van namen, onder andere; niet dat ze dat geheim ooit met iemand zou delen.

‘Wat zag je zelf als je opties, Garman?’

Mary Agnes aarzelde, niet besluiteloos als voorheen, maar in gedachten verzonken. ‘U gaf me geen opties.’

‘Juist. Wat is er mis met die opvatting?’

Haar schouders zakten omlaag. Caitlyn knikte naar de stoel tegenover het bureau, en Mary Agnes ging zitten. ‘Ik had de macht uit handen gegeven. Maar...’ Ze fronste peinzend haar voorhoofd en haar blik zweefde langs Caitlyn naar het raam, waarachter het op deze januaridag al vroeg donker werd. ‘Maar toch had ik geen opties.’

‘Tunnelvisie. Door de adrenaline richt je je op wat pal voor je staat, de rechtstreekse bedreiging. En datzelfde effect heb je in je hoofd. Maar er zijn altijd mogelijkheden. Vergeet dat niet.’

‘Ik had mijn wapen kunnen laten zakken, maar dat is tegen de regels en...’

‘Houden misdadigers zich aan de regels?’

‘Nee, maar...’

‘Hier,’ zei Caitlyn met een gebaar naar de betonnen muren om hen heen, ‘moet je de regels kennen en je eraan houden. En daar is niets mis mee. Negen van de tien keer zijn die regels je redding.’

‘En de tiende keer?’

‘De tiende keer ga je op zoek naar opties. Vandaag heb je geen opties tegen elkaar afgewogen. Je aarzelde, je kon geen keuze maken.’

‘Ik verstarde. Ik heb mijn partner laten doodschieten.’ Er klonken oprechte spijt en angst door in Mary Agnes’ stem. Mooi zo. Ze kon de harde lessen beter nu leren; straks werd er op haar geschoten met dodelijker munitie dan verfbolletjes.

‘Inderdaad. En dat overkomt je niet nog een keer.’

‘Wat had u gedaan?’

‘Je kon nog naar de deur.’

‘Die was te ver weg.’

Caitlyn schudde haar hoofd. ‘Nee. Die lag maar drie stappen rechts van je. Adrenaline. Die vervormt alles. Maar gelukkig hebben de tegenstanders daar ook last van; die hebben te maken met dezelfde beperkingen.’

‘Ik zou mijn partner nooit in de steek laten.’ Door haar manier van praten klonk het als heiligschennis, waardoor het beeld van een moeder-overste in Caitlyns gedachten nog versterkt werd. Alsof wat Caitlyn voorstelde zoiets was als verraad van een familielid. Wat het in zeker opzicht ook was. Tenzij je door de reflexmatige, blinde gehoorzaamheid aan gedragsregels en moraal heen kon kijken.

‘Jawel. Drie stappen, dan had je dekking gehad. Dan had je kunnen kijken, observeren, onderhandelen. Je had versterking kunnen inroepen of schieten als de gijzelnemer verdere actie had ondernomen.’

‘Verdere actie. Als ze mijn partner had doodgeschoten, bedoelt u.’

Caitlyn stond op en spreidde haar armen. ‘Kijk eens goed, Garman. Ik ben nog geen een meter zeventig en ik druk zestig, hoogstens vijftenzestig op een goeie dag. Wat heb ik aan negentig kilo dood gewicht van een meter tachtig lang?’

‘Dus u zou hem niet doodgeschoten hebben?’

‘Nee, tenzij ik niks meer aan hem had. En dat zou alleen het geval zijn als...’ Met een opgetrokken wenkbrauw wachtte ze tot Mary Agnes de puzzelstukjes aan elkaar had gelegd.

Het duurde even, maar de frons verflauwde terwijl de antwoorden op hun plek vielen. ‘Ik stond in de weg, u kon er niet uit. Als ik dood was, kon u het erop wagen. Door daar te blijven staan gaf ik u juist extra reden om ons allebei dood te schieten.’

‘Precies. Jij stond te denken aan wat jij wilde, maar je had moeten stilstaan bij wat de gijzelnemer wilde. Bekijk de mogelijkheden, beslis hoe jij de uitkomst kunt bepalen.’

Mary Agnes haalde diep adem en knikte beamend. Met hernieuwde energie stond ze op. ‘Dank u, special agent Tierney. U hebt me heel wat stof gegeven om over na te denken.’

Caitlyn glimlachte en wist weer waarom ze zo van lesgeven hield. ‘Geen probleem, Garman. Fijne avond nog.’

Mary Agnes liep terug naar de slaapafdeling terwijl Caitlyn de trap af ging naar de lobby. Ze zwaaide naar de bewaker en liep op een drafsje, haar jas achter haar aan fladderend, door de kou naar haar Subaru Impreza WRX die voor Jefferson Hall geparkeerd stond. Er zat een dun laagje ijs op de voorruit, maar ze nam niet de tijd om dat weg te vegen. Ze had een rit van vijftig kilometer voor de boeg, naar Paul in Washington.

Ze meed de snelweg met zijn doorlopende verkeersgedaver, en nam provincieweggetjes. Meestal genoot ze van de rit, die zowat een uur duurde. In die tijd kon ze haar gedachten op een rijtje zetten.

Paul was even extravert als zij introvert was, en maakte vaak de grap dat Caitlyn een kluizenaarsbestaan zou leiden als hij er niet was. Ze had hem nooit laten weten hoe dicht hij bij de waarheid kwam met die opmerking. Ze had hem nog nooit bij haar thuis in Manassas laten slapen; ze liet hem in de waan dat dat kwam doordat hij als neuroradioloog dicht bij het ziekenhuis moest blijven.

In werkelijkheid deed ze daar niet aan, gasten ontvangen. Of onbekenden binnen haar eigen vier muren toelaten. Het was veel makkelijker om dat uur te rijden, van Pauls gezelschap te genieten en dan weer op te stappen wanneer zij dat wilde. Ze genoot van die vrijheid, had die greep op de zaken nodig. Ook daar plaagde Paul haar mee.

Alleen de laatste tijd plaagde hij haar niet meer. Hij gaf hints. Hij maakte een lade in zijn kast leeg voor haar, en een plank in de badkamer. Hij praatte over hoe lang die rit wel niet duurde, tijd die ze samen hadden kunnen doorbrengen.

Hij was klaar om te settelen. Met haar. Voorgoed. En dat bezorgde haar de zenuwen. Caitlyn deed niet aan relaties, nooit gedaan ook. Ze deed aan middellange affaires die uitmondde in schreeuwpartijen, geknakte ego's, mannen die boos wegstormden terwijl zij een zucht van verlichting slaakte als ze de dans weer eens ontsprongen was.

Paul schreeuwde niet. Hij was geen alfaman, in tegenstelling tot haar eerdere vriendjes, en zijn ego raakte niet geknakt. Hij knuffelde. Troostte. En vond dat nog fijn ook.

Erger: zij vond het ook fijn. Vertrouwd worden was iets wat Caitlyn nooit meegemaakt had. Paul sloeg zijn armen om haar heen, gaf haar kracht, zette haar op de eerste plaats – en dat was lief en sexy en verschrikkelijk verslavend. Ook dat vond ze griezelig. Op haar negende had Caitlyn

haar vader verloren, en sindsdien had ze haar leven geleid en haar hart bewaakt volgens één stelregel: vertrouw niemand.

Paul was op de een of andere manier langs die prikkeldraadregel gekropen en nu wist ze niet hoe ze daarmee om moest gaan. Ergens wilde ze niets liever dan het leven leiden dat hij haar bood: een normale, stabiele, liefhebbende relatie, gebaseerd op vertrouwen.

Maar het kind in haar schreeuwde dat ze moest vluchten, vluchten, vluchten voordat ze zich al te zeer had blootgegeven.

Ze had genoten van ieder moment van hun zes maanden samen. Paul had haar duidelijk gemaakt dat er meer in het leven was dan alleen haar werk. En dat was precies wat ze nodig had gehad nadat ze bijna was doodgegaan. Ze had behoefte gehad aan wat iedereen leek te hebben: iemand om bij thuis te komen, een band met de wereld buiten de FBI.

Hoewel Paul haar meer gegeven had dan alle anderen met wie ze ooit iets gehad had, wist ze dat ze niet genoeg voor hem voelde. Dat baarde haar zorgen. Wat was er mis met haar? Een gewapende tegenstander joeg haar minder angst aan dan het idee van een normale relatie met een geweldige man. Een half jaar geleden had Paul haar leven gered door haar aneurysma te ontdekken. Als ze hem niet kon vertrouwen, wie dan wel?

Caitlyn aarzelde voordat ze de parkeergarage van Pauls flatgebouw in reed. Ze kon bellen met de smoes dat de training uitgelopen was, en dan terug naar Manassas, naar de vredige stilte van haar eigen verdieping. Hij zou er nooit achter komen dat ze loog – ze was er behoorlijk bedreven in. Haar hart kromp ineen. Haar mond werd droog. Ze wilde niet liegen. Niet tegen Paul.

Maar ze was bang voor wat haar wachtte als ze naar binnen ging. Bang voor wat ze doen zou als hij haar dwong te kiezen. Ze wilde hem niet kwijt, ze was nog niet toe aan een terugkeer naar haar eenzame bestaan.

Geen ring, in godsnaam geen ring, dacht ze toen ze uitstapte en op het liftknopje drukte. Haar mobieltje ging over en ze greep het als een drenkeling die naar een reddingsboei klauwt.

‘Tierney.’

‘Excuus, agent Tierney, dit is de centrale van het veldkantoor Washington. Ik heb een dringend telefoontje voor u van de gevangenispastor in Butner. Neemt u het gesprek aan?’

De lift arriveerde. Ze stapte naar binnen en drukte op de knop van Pauls

verdieping. Wie had zij in vredesnaam achter de tralies zitten in Butner? Misschien iemand die ze had opgepakt toen ze nog in Boston zat, iemand die zijn collega's verraden had en naar North Carolina was overgeplaatst? Tenslotte zaten Bernie Madoff en Jonathan Pollard ook daar, evenals een aantal maffialeden die tegen hun voormalige bendegenoten hadden getuigd.

Als altijd kreeg haar nieuwsgierigheid de overhand. En uiteraard kwam het goed uit dat ze Paul nog even niet hoefde te zien – die gedachte voelde vreemd aan, alsof ze Paul bedroog, maar gaf haar ook een eigenaardig gevoel van opluchting. Waarom moesten relaties ook zo verschrikkelijk moeilijk zijn? Dan had ze liever een gewone crimineel om op te pakken. 'Oké, verbind maar door.'

'Caitlyn Tierney?' De stem klonk onbekend. 'Pastor Vince Whitford, een van de geestelijken hier in Butner.'

Ze stapte de lift uit en bleef bij Pauls deur staan. Het had geen zin om aan te kloppen als dit telefoontje betekende dat ze weer aan het werk moest. 'Ja. Waarvoor belt u, pastor?'

Hij schraapte zijn keel; hij voelde zich duidelijk ongemakkelijk. 'Ik heb de zielzorg voor een gedetineerde hier in Butner Medium. Iemand die een paar dagen geleden een zelfmoordpoging heeft gedaan. Eli Hale.'

Hale. Ze had nooit iemand gearresteerd die... o, verdomme. Die naam kende ze wél. Maar ze had hem in geen zesentwintig jaar gehoord. Het beeld van een man, langer en breder dan haar vader, even zwart als Sean Tierney blank was, met een lage, hese stem, die schuddend van het lachen achter zijn dochter en Caitlyn aan holde, als griezelig monster dat een paar jonkvrouwen in nood achternazat. Dat spelletje had steevast dezelfde afloop: Caitlyn en Vonnie schaterend onder Eli's enorme armen geklemd, terwijl hij met hen in de rondte tolde tot het hun duizelde.

'Eli Hale?' Nu was het haar beurt om haar keel te schrapen terwijl de jeugdherinneringen door haar hoofd tuimelden. Vonnie, haar allerbeste vriendinnetje in de hele wereld – tot ze uiteengescheurd waren toen Caitlyns vader zijn beste vriend had moeten arresteren. Wegens moord. 'Gaat het weer met hem?'

'Nu wel. Hij wordt morgen uit de ziekenboeg ontslagen, maar ik heb hem zover gekregen dat hij u wil spreken. Volgens mij bent u de enige die hem kan helpen.'

Ze voelde zich ten prooi aan woede en verwarring, en de herinneringen raakten op de achtergrond. Behalve die ene, die haar altijd bijbleef: het beeld van haar vader, dood op de grond, gedood met zijn eigen wapen en door zijn eigen hand. Vanwege het enorme schuldbesef toen zijn beste vriend veroordeeld was wegens moord.

Ze slikte de bittere smaak weg. ‘Volgens mij hebt u de verkeerde voor u. Er is geen enkele reden waarom ik Eli Hale zou willen spreken. Of hij mij.’

‘Alstublieft, agent Tierney. Niet ophangen. Het gaat om het leven van een meisje.’

Caitlyns vingers verkrampten rond de telefoon en raakten bijna, maar net niet helemaal, het rode knopje. Ze wilde niets liever dan ophangen, een eind maken aan deze pijnlijke tocht door haar herinneringen. Maar... ‘Wie dan?’

‘Eli’s jongste, Lena.’

2

Lena. Lena zette net haar eerste stapjes toen Caitlyn haar bijna zesentwintig jaar geleden voor het laatst gezien had. Vonnie was dol op haar babyzusje, vond het heerlijk om met haar te spelen en voor haar te zorgen. Caitlyn en zij hadden baby Lena bij haar eerste kerstfeest in doeken gewikkeld en om beurten de maagd Maria en de engel met de blijde boodschap gespeeld, onder daverend applaus van beider stralende ouders. Daarna hadden ze grote punten pecantaart gekregen, die mevrouw Hale speciaal had gebakken.

Caitlyn was zelf enig kind, dus met baby Lena was het net of ze een klein zusje had zonder dat ze de aandacht van haar ouders hoefde te delen. Niet dat Caitlyns moeder ooit tijd gehad zou hebben voor een tweede kind. Jessalyn Tierney had twee banen: drie dagen per week deed ze de boekhouding voor het vastgoedbedrijf van haar broer, en daarnaast werkte ze drie dagen per week als receptioniste bij een makelaar in Bryson City terwijl ze zelf voor haar makelaarsdiploma studeerde. Ze wilde haar gezin een beter leven bezorgen dan het bestaan in een tochtige oude boerderij in een tochtig oud gehucht in de bergen van westelijk Carolina.

Dat was Jessalyn ten voeten uit – ook nu nog, tientallen jaren later, was ze continu bezig met het verbeteren van haar omstandigheden; en ze was verschrikkelijk teleurgesteld in het bestaan dat Caitlyn, haar enige kind, had gekozen. Een zoveelste teleurstelling, na alle eerdere, en na alle opofferingen die Jessalyn zich getroost had. Soms kreeg Caitlyn het gevoel dat haar moeder daar spijt van had.

Niet dat haar moeder en zij daarover konden praten.

Ook Caitlyns vader had zes dagen per week gewerkt. Vier diensten van twaalf uur aaneengesloten, voor de sheriff; meestal werden het er veertien of zelfs zestien uur. En daarnaast hielp hij Eli Hale twee dagen per week in

de bouw. Soms gingen Vonnie en Caitlyn mee naar het werk; dan sjouwden ze materialen af en aan en mochten ze af en toe zelfs, onder de waakzame ogen van hun vaders, een paar spijkers inslaan. Als het werk erop zat voor de dag gingen ze met hun vaders vissen in de Oconaluftee, of klommen ze de berg op naar de forellenkwekerij. En soms zaten ze gewoon op de veranda bij de familie Hale thuis, de mannen in schommelstoelen met een fles bier in de hand, pratend over sport, terwijl de meisjes op de rand zaten, hun voeten in de leegte bungelend. Dan bracht mevrouw Hale zelfgebakken taart of koekjes, of *red velvet-cake*, voordat ze bij haar man op schoot ging zitten.

Dat was iets wat Caitlyns moeder nooit deed. Dan kreeg ze kreukels in haar jurk of haar broek en blouse, zei ze. En bakken deed ze ook niet. Geen tijd voor. Het enige wat zij deed was werken en sparen voor een mooier huis. Dat snapte Caitlyn niet: waarom hadden ze meer geld nodig? Ze hadden genoeg, leek haar. En ze was dol op hun huis, oud en krakkemikkig als het was.

Haar vader begreep het ook niet, en hij was degene die zijn familie in Pennsylvania had achtergelaten om in haar moeders geboorteplaats in North Carolina te komen wonen. Voordat hij verliefd was geworden op Jessalyn McSwain had hij bij de marine willen blijven. Hij wilde een opleiding volgen en dan bij de FBI gaan. Hij had het allemaal gepland. Maar, zo beëindigde hij zijn verhaal altijd met een brede glimlach, de liefde had iets anders met hem voor.

‘Lena,’ mompelde Caitlyn in de telefoon, in herinneringen verzonken. Kleine Lena. Al was die nu natuurlijk niet klein meer. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Ze wordt vermist.’

De FBI-agent in haar sloeg de deur van het jeugdsentiment dicht. ‘Dan hebt u mij niet nodig. U kunt aangifte doen van vermissing. Waarom praat u niet met haar moeder en haar zus? Die kunnen helpen zoeken. Dit is geen federale aangelegenheid.’

Hij schraapte nogmaals zijn keel, alsof hij wilde nadenken over wat hij moest zeggen. ‘Het spijt me, maar haar moeder en haar zus zijn allebei dood. Bijna vier jaar geleden omgekomen, doodgereden door een dronken automobilist.’

Ze liet zich tegen de muur tegenover Pauls voordeur zakken en concentreerde zich op het blinkende koperen flatnummer, waarin het licht weer-

kaatst werd van de smaakvolle art-decomuurlampen in de gang. Diep in haar hart wenste ze dat ze binnen was, met zijn armen om haar heen om haar te beschermen tegen het plotselinge verdriet. Ze had Vonnie noch haar moeder in de afgelopen zesentwintig jaar gezien; er was geen enkele reden waarom iemand haar had moeten vertellen dat ze dood waren, maar ze voelde de tranen branden.

Ze knipperde met haar ogen om niet te gaan huilen, en vroeg: 'Lena is nu dus ongeveer zevenentwintig?'

'Volgende maand pas.' O ja, ze was geboren op Valentijnsdag. Toen de weeën begonnen had mevrouw Hale bijna het huis niet uit gekund vanwege een sneeuwstorm, schoot Caitlyn te binnen. Vonnie en zij hadden water gekookt en zo veel mogelijk handdoeken verzameld tot Caitlyns vader er plotseling was. In de terreinwagen van het sheriffskantoor had hij door de sneeuw heen gekund, en hij had haar net op tijd in het ziekenhuis gekregen. 'Komende zomer is ze klaar met haar rechtenstudie,' vervolgde Whitford, 'en...'

'Lena wordt jurist?'

'Het leek haar de beste manier om haar vader vrij te krijgen. Ze heeft nooit aan zijn onschuld getwijfeld – en haar oudere zus en hun moeder ook niet. Hoewel hij zelf nooit heeft willen zeggen dat hij onschuldig was. De andere twee leken zich daar uiteindelijk bij neer te leggen, maar Lena was, tja... koppig. Zij was vastbesloten haar vader vrij te krijgen.'

Caitlyn voelde een steek van woede. Eli Hale had het gedaan. Dat was alom bekend. Hoe kon hij toestaan dat zijn dochter haar leven zo verpestte?

'Wás? Verleden tijd?' Had Lena nieuwe bewijzen tegen haar vader ontdekt? 'Misschien had ze ontdekt dat haar vader het wél gedaan had, en is ze voor die waarheid op de loop gegaan.'

'Toen haar vader zei dat ze moest ophouden met haar speurwerk hebben ze een beetje ruzie gehad. Ze zou hem bezoeken of bellen, en dat heeft ze nooit gedaan. Maar ik weet zeker dat ze er niet vandoor gegaan is. En eerlijk gezegd weet ik ook niet zeker of Eli het verdient om de rest van zijn leven vast te zitten.' Dat laatste voegde hij er met een zekere strijd lust aan toe.

'Hale heeft bekend. Voor federale misdrijven bestaat geen strafvermindering. Levenslang is levenslang.' De woorden klonken vlak; zonder een

spoor van de emoties die door haar heen woelden. Emoties die ze al een kwarteeuw de kop ingedrukt had. Haar vader was dood door wat Eli Hale gedaan had, doordat Hale hun vriendschap had verraden. Hale zelf had het niet ontkend. Hij had tijdens de openbare rechtszitting bekend dat hij een moord had gepleegd en zijn vriendschap met een hulpsheriff had gebruikt om te proberen die moord te verdoezelen, en daarmee had hij de reputatie van haar vader besmet. ‘Hij zit terecht vast.’

Net toen ze – nogmaals – wilde ophangen, liet Whitford weer dat hinderlijke keelgeschraap horen. ‘Na zijn zelfmoordpoging, toen hij nog suf was van de pillen, heeft hij iets gezegd. Hij ontkent het intussen weer, maar ik heb het overduidelijk gehoord.’ Hij raffelde zijn woorden af, alsof hij besepte dat dit zijn laatste kans was. ‘Hij zei: “Sean had gelijk. De dood is de enige stilte die ze zullen accepteren.” Sean, dat is uw vader?’

‘Mijn vader is dood.’ Ze begon duizelig te worden en drukte haar rug tegen de muur. Ze moest zich verzetten tegen de stroom herinneringen en emoties. Haar vader had niet geweten dat zij thuis was, die bewuste dag. Ze was niet naar school gegaan omdat hij bij hoge uitzondering een dag vrij had. Mam was aan het werk en het was een schitterende voorjaarsmiddag, veel te mooi om in zo’n stinkschool te zitten, en de forellen zouden zich verdringen rond de hengel. Ze moesten hun visgerei pakken en de berg op, naar de rivier. Dat was de enige troost, dat hij het niet wist, dat hij nooit had gewild dat zij hem zou vinden.

De deur naar Pauls flat ging open. Het licht brandde, en ze zag alleen zijn silhouet. Een lange zwarte man, net als Eli Hale. Even leek het of het verleden samensmolt met het heden. Hij deed een stap naar voren, en de illusie werd verbroken. Paul was slanker dan Eli, met een tanig hardlopersfiguur. Zijn bruine ogen kregen rimpels van bezorgdheid; in één hand had hij een droogdoek, en de andere hand strekte hij naar haar uit. ‘Ik dacht al dat ik iemand hoorde praten. Gaat het?’

Ze knikte en pakte haar telefoon over in haar andere hand, alsof dat zou helpen tegen haar plotseling klamme handen, hield hem nog dicht tegen haar oor zodat Paul niets kon horen, draaide zich van hem af. Ze moest een eind maken aan dit gesprek. Ze moest eens en voor altijd een eind maken aan dit spook uit haar verleden.

‘Ik weet dat uw vader zich... dat hij dood is. Ik begrijp hoe pijnlijk dit voor u moet zijn,’ zei Whitford. ‘Maar telkens wanneer ik Eli zie, heeft hij

het over uw vader. Hij houdt er niet over op, alsof hij boete doet.’

‘Mooi,’ snauwde ze. ‘Dit heeft niets met mij te maken. Als hij zich echt zorgen maakt om zijn dochter, hangt u nú op en belt u de politie.’

‘Dat wil hij niet. Als de politie erbij gehaald wordt, zei hij, dan maken ze haar dood.’

Paranoïde geneuzel van iemand die het grootste deel van zijn volwassen leven achter de tralies had doorgebracht.

Paul stond naar haar te kijken. Zijn bezorgdheid veranderde in irritatie toen ze niet mee naar binnen ging. Ze wist zelf niet goed waarom, maar dit deel van haar leven wilde ze bij hem weghouden. Ze wilde wat ze nu had niet besmetten met wat ze zo lang geleden verloren had.

‘Wie zijn die “ze”?’ Meteen had ze spijt van haar vraag. Maar ze had geen weerstand kunnen bieden aan haar nieuwsgierigheid.

‘Dat wilde hij niet zeggen. Maar zo te horen...’ Hij zweeg even. ‘Ik ben al dertien jaar gevangenispastor, agent Tierney. Ik laat me niet makkelijk beduvelen, en ik heb het meteen door als iemand een loopje met me neemt. Maar wat ik bij Eli zag, was pure angst. Lena verkeert in levensgevaar als we niets doen om haar te helpen. De directeur heeft toestemming gegeven, u mag Eli morgenochtend om elf uur bezoeken. Komt u alstublieft. Praat met hem. Volgens mij bent u haar enige hoop. Eli’s enige hoop.’

Die laatste woorden overtuigden haar: Whitford had er niets van begrepen. Wat er ook aan de hand was met Lena – en massa’s jonge meiden van in de twintig gingen ervandoor zonder hun vader te vertellen waarnaartoe, zelfs als die vaders niet in een federale gevangenis zaten –, de pastor had iets veel persoonlijkers in gedachten: redding van het zielenheil van een moordenaar die zijn misdaad bekend had.

Straks ging hij nog vragen of ze Hale kon vergeven.

Paul liep de hal door, pakte haar vrije hand en trok haar mee naar zijn voordeur. Na zes stappen stonden ze binnen. Zijn hand voelde zo solide aan, zo écht in vergelijking met de herinneringen die door haar hoofd tolden. Er klonk zachte jazz uit de luidsprekers; de tafel was gedekt, de wijn was ingeschonken, de kaarsen brandden, en er wachtte een schat van een man.

‘Daar kan ik niets aan doen. Ik kan u niet helpen.’ Ze deed wat ze tien minuten geleden al had moeten doen. Ze hing op en richtte zich tot de man voor haar. ‘Sorry, Paul,’ zei ze met een stralende glimlach. ‘Werk.’